

Marót Miklós
(1928–2006)

Fájdalommal és megrendüléssel búcsúzom Tőled, Miklós, évtizedeken át volt munkahelyed, az Egyetemi Könyvtár valamennyi munkatársa nevében. Életed jelentős részét, több mint három évtizedét töltötted el a Ferenciek terén, a könyvtár patinás épületében, amelynek munkájában ezekben az időkben Te meghatározó szerepet vittél. Te valóban ahhoz a generációhoz tartoztál, amelyik a foglalkozását nem kenyérkeresetnek, hanem hivatásnak tekintette. A magyar könyvtáriügyben nagyon sokan úgy emlékeznek Rád, hogy Te határoztad meg az Egyetemi Könyvtárról kialakult képet. Ez nem is volt csoda, hiszen az olvasók, a kutatók a tájékoztató szolgálatban elsőként legtöbbször Veled találkoztak, és ez sokszor meghatározta véleményüket. Te úgy vélted, a könyvtáros nem egyszerűen kiszolgálja az olvasót, de aktívan segíti, támogatja kutatásaiban, és mindent megtesz azért, hogy az érdeklődő ne csak szakirodalmat, de hasznos tanácsokat is kapjon munkájához. Úgy vélem, Te valósítottad meg személyesen a mai szóval olvasóbarátnak mondott könyvtárat. Közülünk nagyon sokan emlékeznek arra, hogy előszóban vagy telefonon nem lehetett Neked olyan kérdést feltenni, amelyre rövid időn belül nem csupán válaszoltál, de olyan új szempontokra és persze szakkönyvekre hívtad fel a figyelmet, amelyeket addig nem ismertünk. Mindez persze csak úgy volt lehetséges, hogy Te a szó valódi értelmében enciklopédikus műveltséggel bírtál, így nagyon sok terület kutatóinak tudtál érdemben segíteni. A mai világban sok minden megváltozott a könyvtárakban, de minden technikai fejlődés dacára nagyon hiányoznak a magyar közgyűjteményekből az olyan szakemberek, mint amilyen Te voltál az ország első egyetemének bibliotékájában. A tájékoztató szolgálat mellett meghatározó időkben, években voltál a könyvtár főigazgató-helyettese, amikor is szép, de nagyon nehéz feladat jutott számodra: irányítanod kellett a leromlott állapotba került könyvtári épület teljes felújítását. Hadd köszönjem meg ezt is még egyszer mindannyiunk nevében.

Most azonban, amikor búcsúznom kell Tőled, ne csak a kiváló szakemberre, a nagy műveltségű könyvtárosra emlékezzek, hanem arra a kedves kollégára is, aki nagyon sokat tett egy könyvtári munkahely valódi közösséggé alakításáért. Téged valamennyien nem csupán mint könyvtárost becsültünk, hanem vidám, barátságos személyiségedért is, aki minden könyvtári rendezvénynek meghatározta, befolyásolta a hangulatát, és sokat tett azért, hogy a kollégák, sőt a családtagjaik is örömmel kötődjenek a könyvtárhoz. A mai eltorzultan rohanó világban vágyakozva gondolunk vissza azokra a jóízű beszélgetésekre, amelyeknek Te alakítója és központja voltál, s amik miatt akkoriban szívesen maradtunk együtt sokan munkaidő után is Veled. Talán nem bűn, ha itt is megemlítem, hogy több száz kisgyereknek Te személyesítetted meg a Mikulást, mert hogy erre is szívesen

vállalkoztál. Szeretted a könyvtárat is, kollégáidat is egyaránt. Azonban ne felejt-
sük el az sem, hogy két évtizeden át Te voltál a szervezője azoknak a tanul-
mányutaknak, amelyek során bejártuk szinte egész Közép-Európát, elsősorban
persze a Kárpát-medencét. Ezek az utak felejthetetlen élményt jelentettek szá-
munkra, és ezeken is sokszor tapasztaltuk óriási műveltségedet, amikor mindenütt
érdekes, élményszerű idegenvezetésben részesítettél bennünket. Mindig szeretted
a fiatalokat, és önzetlenül segítettél sokuknak pályájuk kezdetén.

Azt hiszem, nemcsak az Egyetemi Könyvtár, hanem minden könyvtáros kol-
léga nevében mondhatom, nagyon fog hiányozni tudásod, barátságod és kedves
személyiséged mindnyájunknak. Munkásságod emlékét, amellyel meghatározta
négy és fél évszázados könyvtárunk egyik fontos korszakát, méltóképpen fogjuk
megőrizni.

Kedves Miklós, nyugodj békében!

(Elhangzott a Farkasréti temetőben 2006. február 8-án.)

Szögi László